

[Korsgaard.]

gaar ud paa, at hvis det skulde vise sig, at det at drive to Scener var endnu uheldigere, specielt økonomisk set, end at drive een Scene, saa skulde man praktisk talt kunne tillukke det Hul, der forbinder de to Bygninger, saaledes at man i Løbet af ganske kort Tid atter kun havde een Scene.

Altsaa, i selve Vedtagelsen om de to Scener ligger, at man i høj Grad til at begynde med maa føle, at man har staaet paa Usikkerhedens Grund, at man altsaa i Virkeligheden er henvist til igennem praktiske Erfaringer at skaffe sig Klarhed, før man med i alt Fald nogenlunde Sikkerhed kunde sige, at de Forudsætninger, der var gældende, den Gang man byggede „Dobbeltscenen“, ogsaa senere vil vise sig at være til Stede. Her er det altsaa, jeg synes, at man gaar for vidt ved Vedtagelsen af dette Forslag — ikke i Realiteten; for jeg tror nemlig ikke, der er megen Realitet i Forslaget, men i Retning af at foregøgle Offentligheden, at man gennem dette Forslag har faaet noget, der giver nogen som helst Sikkerhed for, at Underskuddet vil blive af en eller anden bestemt Størrelse.

Jeg vilde, som sagt, have foretrukket, at man ikke havde gjort Forsøg paa at foregøgle Befolkningen det, man her gør. Jeg vilde have foretrukket, at man havde taget to eller tre Prøveaar for at faa konstateret, hvorledes Dobbeltscenen vil virke, ganske specielt med Hensyn til at skaffe Indtægt. Jeg er af den Tro, at Udgiftssiden kan man saa nogenlunde beregne. Det eneste, der, som sagt, efter min Mening ligger i Forslaget, og som lige saa godt kunde ligge i noget, som kunde gøres administrativt, er, at man siger til den paagældende Direktør: Kan disse Penge ikke slaa til, saa kan du ikke beholde din Stilling. Men her maatte man dog uvilkaarlig sige til sig selv, at det slet ikke er let at opfylde en saadan Opgave, og man maatte uvilkaarligt spørge sig selv: Har man Manden dertil? Og dér staar man i Virkeligheden i det ganske usikre, idet vistnok ingen, heller ikke den højtærede Minister, ved, hvem der egentlig vil gaa ind for Opgaven. I hvert Fald ved Udvalget intet derom, og det kan for saa vidt ogsaa være rimeligt nok, at man ikke ved det. Men sikkert er det i hvert Fald, at den rigtige Mands Tilstedeværelse er Punkt Nr. 1. Men glemme maa man ikke, at den Opgave, den paagældende Direktør staar overfor, er en Dobbeltopgave og en Opgave, som næsten er af den Art, at den ene Ting træk-

ker til den ene Side, den anden til den anden Side. Han skal nemlig for det første nøjes med et Tilskud af 750 000 Kr.; men han skal samtidig opfylde det Krav, at Teatret skal være den Kulturfaktor, som naturligvis er Forudsætningen for, at Staten overhovedet kan give saa stort et Tilskud, som den ogsaa efter dette Forslag vil give. Og her tror jeg, jeg tør sige, at det er en beklagelig Kendsgerning, at de Stykker, man kulturelt set maa anse for ganske fortrinlige Stykker, har en saare ringe Evne til at skaffe Indtægt for Teatret. Derfor tror jeg, at den Opgave, vedkommende vil komme til at staa overfor, vil blive meget vanskelig at løse, og Spørgsmaalet vil da blive, om man maa ofre det kulturelle paa Bekostning af det indtægtsmæssige. Saaledes som Opgaven er stillet op, hvor Direktøren i hvert Fald maa vide, at hvis han ikke kan klare sig med de 750 000 Kr., saa maa han gaa, maa han uvilkaarligt være indstillet paa, at det kulturelle i hvert Fald maa komme som Led Nr. 2; og det synes jeg i sig selv er betænkeligt.

Men, som sagt, alt i alt mener jeg, at Lovforslaget giver sig ud for noget, det ikke er og ikke kan være. Derfor vilde jeg have foretrukket, om man havde nøjedes med paa det nuværende Tidspunkt at ordne Direktionsforholdene paa bedst mulig Maade. Men da man paa den anden Side, som jeg allerede har sagt, naturligvis paa ingen Maade kan være imod, at Statens Tilskud nedbringes til de 750 000 Kr., hvis dette kan ske, uden at Teatrets Opgave som Kulturfaktor forringes, henstiller jeg til dem, der maatte være enige i mine Betragtninger, ved Lovforslagets tredie Behandling at afholde sig fra at stemme.

Inger Gautier Schmit: Den ærede Ordfører begyndte med at takke Udvalget for dets hurtige Arbejde. Naar man ellers som et pænt og beskedent Menneske faar en Tak, plejer man jo at svare: Intet at takke for! Men saa beskeden vil jeg nu ikke være i dette Tilfælde; thi jeg tror, der var noget berettiget i den ærede Ordførers Tak, idet dette Udvalg har været udsat, kan jeg sige, for et saa hastigt Tempo, en saadan Iltogsstart under hele Behandlingen, at det har været meget vanskeligt at følge med. Men jeg kan ligesom den ærede Ordfører udtale min Glæde over, at Udvalget er naaet til Ende med sit Arbejde saa betids, at vi kan gaa til anden Behandling, muligvis til tredie Behandling, i Dag, og at Udvalget dog fremtræder saa enigt om